

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 949 ²	Β' Στάσις Χαιρετισμῶν 2 Μαρτίου 2018 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ποιός μπορεῖ νὰ ἀνορθώσῃ τὸν ἄνθρωπο;

«Χαῖρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων» (Ἀκάθ. ὕμν. Λ1)

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, ἀγαπητοί μου, εἶνε ποίημα τοῦ ἐνδόξου Βυζαντίου, πού γιὰ πρώτη φορά ἐψάλη στὴν πόλι τῶν ὀνείρων μας, τὴν Κωνσταντινούπολι, ὡς **ἐκφρασις εὐγνωμοσύνης** πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο.

Ἄς ρίξουμε ἓνα βλέμμα στὸν χαιρετισμὸ **«Χαῖρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων»** (Ἀκάθ. ὕμν. Λ1).

Ὁ χαιρετισμὸς αὐτός, ἀγαπητοί μου, ὀμιλεῖ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος; Μυστήριον. **Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος;** Ἀριστούργημα. Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος; Ἡ κορυφὴ τῆς δημιουργίας. Εἶνε ἀνόητοι ὅσοι λένε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος προῆλθε ἀπὸ ἓνα κύτταρο δι' ἐξελίξεως· ὁ ἄνθρωπος εἶνε δημιούργημα τοῦ Θείου δημιουργοῦ. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε σύνθετος· ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο πράγματα, σῶμα (ῥῆμα) καὶ ψυχὴ (πνεῦμα). Καὶ τὰ δύο εἶνε ἀξιοθαύμαστα. Τὸ σῶμα, σύνθεσις ποικίλων οὐσιῶν - ὑλικῶν, μοιάζει μὲ μία ὑπέροχη μηχανή, πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τῆς πλέον προηγμένης τεχνολογίας. Ὅπως λένε, καὶ τὸ αὐτοκίνητο δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μία ἀντιγραφή τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅπως τὸ αὐτοκίνητο ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ ἐξαρτήματα, ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία βίδα ἔχει σημασία, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ μέσα στὸν σωματικὸ ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου ὅλα εἶνε τακτοποιημένα κατὰ ἓνα σοφὸ σχέδιο. Ποιός τολμᾷ νὰ πῆ ὅτι τὸ αὐτοκίνητο φύτρωσε μόνο του; Κάποιος τὸ σχεδίασε, κάποιος τὸ κατασκεύασε. Γι' αὐτὸ εἶνε πολὺ περισσότερο ἀνόητο καὶ βλακῶδες νὰ πῆ κάποιος, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε τυχαίως. Μία ἄψυχη μηχανή, τὸ αὐτοκίνητο, δὲν εἶνε δημιούργημα τύχης, καὶ ἡ ἔμψυχη μηχανή, ὁ ἄνθρωπος, εἶνε δημιούργημα τύχης; Ὁχι. Ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο. Καὶ τὸν δημιούργησε, γιὰ νὰ εἶνε ἡ κορωνίδα τῶν κτισμάτων

του, γιὰ νὰ διακρίνεται ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα καὶ ν' ἀναπτύσσει πολιτισμὸ, γιὰ νὰ ὑψώνεται σὲ ὕψη καὶ νὰ μοιάζει μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, γιὰ νὰ μοιάσει μὲ τὸ Θεὸ καὶ νὰ γίνῃ μικρὸς Θεός, Θεὸς κατὰ χάριν.

Ἄλλὰ δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν κρατήθηκε στὸ ὕψος αὐτὸ πού τὸν ἔπλασε ὁ Θεός. **Ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε.** Ὑπέστη μεγάλη πτώσι, μὲ ἐμφανεῖς τὶς συνέπειες στὸν ὀργανισμὸ του, τὸν σωματικὸ καὶ πρὸ παντὸς τὸν ψυχικὸ πού εἶνε καὶ ἀνώτερος. Ὅπως εἶπε ἓνας σοφός, «ἄνθρωπος εἶνε ὄχι τὸ ὀρώμενον ἀλλὰ τὸ μὴ ὀρώμενον». Διότι ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ μας ὄψι, ὡς πρὸς τὴ φάτσα, ὅλοι μοιάζουμε· μικρὲς εἶνε οἱ διαφορὲς μας. Ἐκεῖ πού οἱ διαφορὲς εἶνε τεράστιες, εἶνε ὁ ψυχικὸς κόσμος. Ἄβυσσος χωρίζει τὸν ἓνα ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν ἄλλο, τὸν ἅγιο ἀπὸ τὸν κακοῦργο. Αὐτὸ φαίνεται καὶ στὸ ἀντρόγυνο· πόση διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν φύλων, ἀνδρὸς καὶ γυναικός! Ἄλλὰ καὶ πόση διαφορὰ μεταξὺ χαρακτήρων! Σπάνιον πρᾶγμα νὰ ταιριάξῃ ὁ ἄντρας μὲ τὴ γυναῖκα ψυχικά. Ὁ ψυχικὸς κόσμος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἄβυσσος.

Ποιός εἶνε ὁ ψυχικὸς κόσμος τοῦ ἀνθρώπου; Εἶνε ἡ σκέψι, ἡ μοναδικὴ αὐτὴ ἰκανότητά· κανένα ἄλλο ζωντανὸ πλάσμα δὲν σκέπτεται ὅπως ὁ ἄνθρωπος. Εἶνε ἡ κρίσις. Εἶνε ἡ φαντασία. Εἶνε τὸ συναίσθημα. Εἶνε ἡ συνείδησις, ὁ τρομερὸς εἰσαγγελεὺς τῶν ψυχῶν μας. Εἶνε ἡ ἐλευθερία τῆς βουλήσεως. Ὑπέροχα προσόντα, μοναδικά, πού ἀναδεικνύουν τὸν ἄνθρωπο μίαν ἐξαιρετὴν ὑπαρξί, τὸ κόσμημα τῆς θείας δημιουργίας.

Ἄλλὰ ὁ ἄνθρωπος, ὅπως εἶπα, ἔπεσε. Στὸν ψυχικὸ καὶ σωματικὸ ὀργανισμὸ του μπῆκε μικρόβιο, τὸ φοβερώτερο μικρόβιο, πού καμμία δύναμι δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἐξοντώσῃ. Ἡ ἐπιστήμη μπορεῖ νὰ βρῇ τὰ μικρόβια ὅλων

τῶν νοσημάτων, μπορεί κάποτε νὰ βρῆ καὶ τὴν αἰτία τοῦ καρκίνου· ἓνα μικρόβιο ὅμως εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ φονεύσῃ. Εἶνε μέσ' στὰ σπλάχνα μας, μέσ' στὸ εἶναι μας, μέσ' στὴν ὑπαρξί μας. Αὐτὸ εἶνε ἡ πηγὴ κάθε ἀσθενείας. Καὶ τὸ μικρόβιο αὐτὸ ὀνομάζεται, παρακαλῶ, **ἀμαρτία**.

Ἀμάρτησε ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος. Ἐξέκλινε ἀπὸ τὸν προορισμὸ του. Ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἔνδοξο ὕψος του στὸ χάος. Δὲν εἶνε πλέον ὁ ἄνθρωπος ὅπως τὸν ἔπλασε ὁ Θεὸς κατὰ τὴν πρώτη δημιουργία, καθαρὸς καὶ ἀμόλυντος. **Ἔπεσε ὁ ἄνθρωπος.** Ὡστόσο θλιβερὴ εἶνε ἡ πτώσι του!

Ἔπεσε ὁ ἄνθρωπος. **Τὸ μαρτυροῦν** πρῶτα - πρῶτα **οἱ παραδόσεις ὄλων τῶν λαῶν**, ποὺ διηγοῦνται, ὅτι στὸ πρῶτο ξεκίνημα μετὰ τὴν δημιουργία συνέβη ἓνα οἰκτρὸ τραγικὸ γεγονός στὸ ἀνθρώπινο γένος. Ἡ μυθολογία ἰδίως τῶν Ἑλλήνων προγόνων μας, ποὺ διασώζει ἀρχέγονες παραδόσεις, παρουσιάζει τὸ δρᾶμα αὐτὸ στὸ πρόσωπο τοῦ Προμηθέως. Λέει, ὅτι ὁ Προμηθεὺς (ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ) ἀμάρτησε ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Καὶ συνελήφθη καὶ δέθηκε μὲ σιδερένιες ἀλυσίδες στὴν κορυφὴ τοῦ Καυκάσου, καὶ ἐκεῖ ἓνα ὄρνεο ἐρχόταν καὶ κατέτρωγε τὰ σπλάχνα του, ἕως ὅτου μία ἀνωτέρα δύναμις τὸν ἐλευθέρωσε.

Ἔπεσε ὁ ἄνθρωπος. Γιατί νὰ καταφεύγουμε στὴ μυθολογία; Τὸ μαρτυρεῖ **ἡ πραγματικότητα, ἡ καθημερινὴ πείρα**. Ἐρευνήστε τὰ δελτία τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, ἐξετάστε τὰ ἀρχεῖα τῶν δικαστηρίων, παρακολουθήστε ἐκδικάσεις ὑποθέσεων στὶς αἴθουσες, παρατηρήστε παντοῦ. Τί θὰ δῆτε σὲ ὅλο τὸν κόσμο; Τρομερὴ διαπίστωση. Δὲν περνάει ἑβδομάδα –τί λέω;–, δὲν περνάει ἡμέρα –τί λέω;–, δὲν περνάει ὥρα –τί λέω;–, δὲν περνάει λεπτό –τί λέω;–, δὲν περνάει δευτερόλεπτο (ὅπως λένε οἱ στατιστικές), ποὺ νὰ μὴ γίνεταί κάποιο ἐγκλημα κάπου πάνω στὴ Γῆ. Τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ μιλάμε, κάποια κλοπὴ, κάποιος βιασμός, κάποια μοιχεία, κάποια πορνεία, κάποιο ἄλλο ἀποτρόπαιο ἐγκλημα διαταράσσει τὴν ἀνθρώπινη κοινωνία, στὸ Βορρᾶ ἢ στὸ Νότο, στὴν Ἀνατολὴ ἢ στὴ Δύσι, ὁποιοδήποτε πολίτευμα καὶ ἂν ἐπικρατῆ.

Ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε. Εἶνε πανθομολογούμενο. Καὶ γι' αὐτὸ **θρηνεῖ ὅλη ἡ ἀνθρωπότης**. Ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι τραγικοί, *«πολλὰ τὰ δεινὰ κούδ' ἐν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει»* (Σοφοκλ. Ἀντιγόνη 332-3)· πολλὰ δηλαδὴ εἶνε τὰ φοβερὰ καὶ ἄξια θρήνων στὸν κόσμο, ἓνα ὅμως εἶνε τὸ πιὸ ἀξιοθρήνητο, ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος. Ἔ-

τσι λέει ὁ **Σοφοκλῆς** στὴν τραγωδία Ἀντιγόνη. Ὁ δὲ θεόπνευστος **Δαυῖδ** στὸ Ψαλτήρι, κλαίγοντας καὶ θρηνώντας γιὰ τὴν πτώσι τοῦ ἀνθρώπου, λέει· *«Ἀνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τῆς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς»* Ὁ τιμημένος ἄνθρωπος ἔγινε σὰν τὰ ζῶα ποὺ στεροῦνται λογικῆς (Ψαλμ. 48,13,21). Καὶ πράγματι. Νὰ τί λέει καὶ ὁ **ἱ. Χρυσόστομος** γιὰ τὴν πτώσι· Πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο, ὅταν σὲ βλέπω νὰ εἶσαι αἰμοδιψὴς σὰν τὸ λύκο, ἐκδικητικὸς σὰν τὴν κάμηλα, πονηρὸς σὰν τὴν ἀλεπού, ὅταν μὲ τὴ γλῶσσα σου κεντᾷς σὰν τὸ σκορπιό;... (Ε.Π.Ε. τ. 8Α', σσ. 272-6). Δίκιο εἶχε ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος τῆς πατρίδος μας ποὺ ἀναψε μέρα μεσημέρι φανάρι καὶ ἔλεγε *«Ἀνθρωπον ζητῶ»* (Διογένης). Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος. Ἐξέλιπε ἄνθρωπος στὴν ἐποχὴ μας. Αὐτὰ εἶνε τ' ἀποτελέσματα τῆς πτώσεως.

* * *

Τὸ τραγικὸ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὅτι, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε, μέσα στὰ βάθη του **ἔχει τὴ νοσταλγία τοῦ οὐρανοῦ**. Ὅπως ὁ ἀετὸς ἂν τὸν κλείσῃ στὸ κλουβὶ νοσταλγεῖ τοὺς αἰθέρας καὶ θέλει νὰ σπάσῃ τὰ σύρματα καὶ νὰ πετάξῃ ψηλά, ἔτσι καὶ κάθε ἀμαρτωλὸς. Παρ' ὅλη τὴ διαφθορά του, καὶ ὁ μεγαλύτερος ἐγκληματίας, αἰσθάνεται βαθειὰ στὴν καρδιά του τὴ νοσταλγία τῶν οὐρανῶν, τὴν ἀνάγκη νὰ διασπάσῃ τὸν κλοιὸ τῶν παθῶν καὶ ν' ἀνέλθῃ στὰ ὕψη.

Ποιὸς θ' ἀνορθώσῃ τὸν ἄνθρωπο; ἡ τέχνη; ἡ πολιτικὴ; ἡ ἐπιστῆμη; ἡ φιλοσοφία; ἡ ὄλη πρόοδος;... Κανεὶς δὲν μπορεί. Τὸ μικρόβιο ζῆ. Ἡ διαφθορὰ προχωρεῖ. Τὸ κτήνος κυριαρχεῖ. **Ποιὸς θὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπο;**

Μία ἡ ἀπάντησις. Καὶ τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα καὶ οἱ τάφοι τῶν προγόνων καὶ οἱ κορυφές τῶν ὀρέων καὶ μυριάδες ἀθάνατα πνεύματα ἀπαντοῦν· Ἐνας καὶ μόνος μπορεί νὰ πάρῃ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἀπὸ ῥάκος ποὺ εἶνε νὰ τὸν ὑψώσῃ πάλι μέχρι τὸν οὐρανό. Δὲν εἶνε μῦθος, δὲν εἶνε οὐτοπία· εἶνε πραγματικότης. Αὐτὴ τὴν πραγματικότητα ἀκριβῶς ἔχει ὑπ' ὄψιν του ὁ ἐμπνευσμένος ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου καὶ λέει· *«Χαῖρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων»*. Χαῖρε, Παναγία, ποὺ γέννησες τὸ Χριστό, ὁ ὁποῖος μπόρεσε ν' ἀνορθώσῃ τὸν ἄνθρωπο. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος ποὺ μπορεί νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸ χάος τῆς καταστροφῆς, παρὰ μόνον ὁ **Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος**· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομνηνευμένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Τριάδος Πτολεμαῖδος τὴν 20-3-1981 μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησις 21-3-2003, ἐπανεκδόσις 12-2-2018.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2074	Γ' Στάσις Χαιρετισμῶν 9 Μαρτίου 2018 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Χριστιανισμὸς ἴσον· ἢ ἀληθινὴ φιλοσοφία!

«Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα» (Ἀκάθ. ὕμν. Ρ2α')

Εἶπαμε, ἀγαπητοί μου, ὁρατὸ καὶ ἀόρατο ἀκροατήριον (ἀόρατο εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ γιὰ λόγους ὑγείας ἀκοῦνε ἀπὸ τὸ ραδιοφωνικὸ σταθμό), εἶπαμε σὲ προηγούμενες ὁμιλίες μας, ὅτι ὁ **Ἀκάθιστος ὕμνος** εἶνε ἓνα ποίημα, ἓνα ἀριστούργημα τῶν αἰώνων. Εἶνε μία ἱερά ἀνθοδέσμη, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑκατὸν σαραντατέσσερα (144) δροσερά ἄνθη, ἀμάραντα καὶ αἰώνια, ἄνθη πνευματικῆς φύσεως, τὰ «*χαῖρε*». Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ «*χαῖρε*», ποὺ ἀκοῦμε σήμερον στὴν ἐκκλησία μας, εἶνε ἔκφρασι ἀγάπης βαθειᾶς καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ἢ ὁποία ἔγινε τὸ ὄργανο τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Σὲ προηγούμενες ὁμιλίες ἐρμηνεύσαμε ἄλλα «*Χαῖρε*»· τώρα μὲ συντομία θὰ δοῦμε ἐκεῖνο ποὺ λέει «**Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα**» (Ἀκάθ. ὕμν. Ρ2α'). Τί σημαίνει αὐτό;

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, δημιουργεῖται ἢ ἐντύπωσις, ὅτι ἡ πίστις μας εἶνε ἐναντίον τῆς φιλοσοφίας, τῆς γνώσεως καὶ τῆς παιδείας, ἐναντίον τῆς προόδου. Λάθος· δὲν εἶνε ἔτσι. Διότι ἡ **γνώσις** εἶνε ἱερά ἐπιθυμία, ἔμφυτη στὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος λαχταρεῖ νὰ γνωρίσῃ ὅ,τι εἶνε γύρω του. Ὅπως εἶπε ὁ Ἀριστοτέλης, «*πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει*» (Μετὰ τὰ Φυσ. Α' 980α.21). Ἐν τούτοις στὴν πραγματικότητα ἢ πανανθρώπινη αὐτὴ ἐπιθυμία δὲν ἐκπληρώνεται. Γιατί; Δὲν μπορεῖ νὰ ἰκανοποιηθῇ ποτέ πλήρως, διότι καὶ ἡ γνώσις εἶνε ἀπέραντη καὶ συνεχῶς αὐξάνει καὶ ἐπεκτείνεται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρώπινη διάνοια ἔχει ὄρια, μιὰ ὀρισμένη χωρητικότητα, καὶ συνεπῶς δὲν μπορεῖ νὰ βαστάσῃ τὰ πάντα.

Ἡ **Ἐκκλησία μας**, ὅπως βλέπουμε καθαρὰ ἰδίως στὰ πρόσωπα μεγάλων πατέρων, διδασκάλων καὶ ἁγίων μας, δὲν ἀντιτίθεται στὴν ἔφεσι αὐτῆς ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔβαλε μέσα μας,

εἶνε δηλαδὴ **ὑπὲρ τῆς γνώσεως**. Ποιᾶς γνώσεως ὅμως· ὄχι τῆς ἀπατηλῆς καὶ ματαίας «*σοφίας τοῦ κόσμου τούτου*» (Ἀ Κορ. 1,20), ἀλλὰ **τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας**.

Μὴ λησμονοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν πτώσι του στὴν ἁμαρτία ἔχασε τὴ διαύγεια ἐκείνη ποὺ εἶχε ἢ σκέψι του ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ. Δὲν διανοεῖται πλέον ὅπως οἱ πρωτόπλαστοι στὸν παράδεισο. Ὁ νοῦς του θόλωσε, καὶ ἡ διάνοιά του, ἐπάνω στὶς φιλοσοφικὲς πτήσεις του, ἔπεσε σὲ πλῆθος πλάνες. Φιλοσοφία, ὅπως εἶπε κάποιος, εἶνε ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων πλανῶν. **Κυκεῶν, πραγματικὸς λαβύρινθος εἶνε ἡ φιλοσοφία**. Ἐὰν καθήσῃ κανεὶς καὶ διαβάσῃ τί εἶπαν οἱ φιλόσοφοι, παλαιοὶ καὶ νεώτεροι, ὅσοι διανοοῦνται μακρὰν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, θὰ μείνῃ κατάπληκτος. Κάποιος φιλόσοφος τῶν νεωτέρων χρόνων εἶπε ἓνα βαρὺ λόγο· δὲν ὑπάρχει **βλακεία**, λέει, ποὺ δὲν τὴν εἶπαν οἱ φιλόσοφοι. Γιὰ παράδειγμα· ὑπῆρξε φιλόσοφος τοῦ ἀρχαίου κόσμου ὁ ὁποῖος δίδαξε, ὅτι στὰ ζώφια ἐκεῖνα ποὺ ἀναπτύσσονται μέσα στὰ κουκιά ὑπάρχουν ψυχὲς ἀνθρώπων! Καὶ ἄλλα παρόμοια. Τέτοιους λοιπὸν φιλοσόφους, τοὺς ἄνευ Χριστοῦ, ἢ Ἐκκλησία στὸν Ἀκάθιστο ὕμνο τοὺς χαρακτηρίζει «**ἀσόφους**», ὄχι δηλαδὴ σοφοὺς ἀλλὰ μωροὺς.

Τέτοιοι διανοούμενοι **βάλλουν** μὲ καταιγιστικὰ πυρὰ - μπαράζ **ἐναντίον τῆς Ὁρθόδοξου πίστεώς μας**. Πρὸ ἡμερῶν μου ἔγραψαν ἀπὸ τὴν Πάτρα, ὅτι κάποιος δημοσίευσε ἐκεῖ ἓνα βλάσφημο κείμενο ἐναντίον τῆς Παναγίας. Θεέ μου, πῶς μᾶς ἀνέχεσαι τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀχάριστους! ποὺ μέσα μὲν στοὺς ναοὺς μὲ τοὺς ψάλτες λέμε «*Χαῖρε χαῖρε, Παναγία*», ἔξω ὅμως, ἂν μετρήσουμε τὶς **βλαστήμιες** ποὺ ἐκσφενδονίζονται ἐναντίον τοῦ προσώπου της, θὰ δοῦμε ὅτι εἶνε περισσότερες ἀπὸ τὰ «*χαῖ*»

ρε». Καμμιά γυναίκα στην Ελλάδα, και η πιό διεφθαρμένη και άτιμη, δέν ύβρίζεται ὅπως ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος.

Βάλλουν λοιπόν οἱ φιλόσοφοι κατὰ τῆς πίστεώς μας. Καί τί λένε; Τὸ πιό συνηθισμένο πού ἀκοῦμε εἶνε τὸ ἐρώτημα: **Πῶς εἶνε δυνατὸν μία παρθένος νὰ γεννήσῃ;** Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε; Ἀκολουθώντας τὴ γνώμη τοῦ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ λέμε, ὅτι στὸ δικό τους αὐτὸ «πῶς», πού **ἀναφέρεται στὸν ὑπερφυσικὸ κόσμον**, ἐμεῖς ἔχουμε ν' ἀντιτάξουμε πολλὰ ἄλλα «πῶς», πού **ἀναφέρονται στὸν φυσικὸ κόσμον**, τὸν ὑλικὸ καὶ αἰσθητό. Ἄς μᾶς ἀπαντήσουν λοιπόν αὐτοὶ στὰ δικά μας «πῶς» καὶ τότε θ' ἀπαντήσουμε κ' ἐμεῖς στὸ δικό τους.

Πῶς λόγου χάριν δημιουργήθηκαν **τὰ ἀμέτρητα εἶδη τῶν ζῶων**, ἀπ' τὰ μικρότερα μέχρι τὰ μεγαλύτερα, ἀπ' τὸ μυρμηγκι μέχρι τὸν ἐλέφαντα, πού καθένα τους εἶνε κ' ἓνα θαυμαστὸ ἐργοστάσιο; Πῶς; Καμμιά ἀπάντησις. Ἡ ἐπιστήμη ἀπλῶς περιγράφει, χωρὶς νὰ ἐρμηνεύῃ τὸν τρόπο τῆς δημιουργίας τῶν ὄντων. Πῶς ἡ **μέλισσα**, ἓνα μικρὸ ζυῦφιο, παίρνει τὴ γῦρι τοῦ ἄνθους καὶ κάνει τὸ μέλι; πῶς ἐπίσης μέσα στὴν κυψέλη, χωρὶς νὰ φοιτήσῃ σὲ σχολὲς μηχανικῶν, κατασκευάζει τὶς κηρήθρες σὲ σχῆμα ἐξάγωνο, πού εἶνε τὸ στερεώτερο σχῆμα; Πῶς; Καμμιά ἀπάντησις. Πῶς ἀκόμη ἀπὸ ἓνα μικρὸ **σπόρο**, πού πέφτει μέσ' στὴ γῆ, βγαίνει ἓνα πλατάνι πελώριο; Πῶς, κατόπιν, **ὁ ἠλεκτρισμὸς** τρέχει ἐπάνω στὰ ἠλεκτροφόρα σύρματα μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα κ' ἐμεῖς δὲν τὸν βλέπουμε; Πῶς, ἀκόμη περισσότερο, τὰ οὐράνια σώματα, οἱ ἀμέτρητοι **πλανῆτες, τὰ ἡλιακὰ συστήματα καὶ οἱ γαλαξίες**, συγκρατοῦνται ὅλα σὰν νὰ τὰ δένῃ μιὰ ἀόρατη κλωστή πού λέγεται παγκόσμιος ἔλξις; Ἡ πῶς, ὅπως τὸ εἶδαμε στὴν ἐποχὴ μας, ἓνα ἀδιόρατο ἄτομο ἀπὸ οὐράνιο, ἓνα πετραδάκι, κλείνει μέσα του τέτοια δύναμι, τὴν **πυρηνικὴ ἐνέργεια**; Πῶς τὸ ἓνα, πῶς τὸ ἄλλο; Κανεὶς δὲν ἀπαντᾷ.

Ἀπαντήστε λοιπόν, ἔλεγε τότε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος στοὺς δυσπιστοῦντας. Ἀπαντήστε, κύριοι αὐθάδεις, —λέω κ' ἐγὼ τώρα ἐπαυξάνοντας τὰ ἐρωτηματικὰ τοῦ ἀγίου μὲ βάσι τὰ σημερινὰ δεδομένα—, ἀπαντήστε σ' αὐτά, καὶ μετὰ νὰ ζητᾶτε ν' ἀπαντήσουμε ἐμεῖς στὸ ἐρώτημα, πῶς μπορεῖ μία παρθένος νὰ γεννήσῃ παιδί. Ἄλλ' ἐὰν ἐσεῖς δὲν ἀπαντᾶτε σ' ἐμᾶς, ἡ Ἐκκλησία πάντως ἀπαντᾷ σ' ἐσᾶς. Καὶ ποιά εἶνε ἡ ἀπάντησί της; Ἀκοῦστε τὴν·

«Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις» ὅπου θέλει ὁ Θεός, ἐκεῖ ὁ νόμος τῆς φύσεως ὑποχωρεῖ (ἔσπερ. Εὐαγγελισμ.). Ὅπως λοιπόν ἔ-

κανε ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμαστὰ καὶ ἀνεξήγητα πράγματα, πού καθένα διαλαλεῖ τὴ δόξα του, ἔτσι θέλησε καὶ νὰ γεννηθῇ ἀπὸ παρθένο ὁ ἄμωμος Υἱός του, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὸν τίποτε ἀδύνατο, ὅπως εἶπε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ (βλ. Λουκ. 1,37).

* * *

Τί χρειάζεται τώρα, ἀγαπητοί μου, γιὰ νὰ δεχθοῦμε ἐμεῖς τὸ μυστήριο; **Πίστις!** Δὲν εἴμαστε ἐναντίον τῆς φιλοσοφίας, κάθε ἄλλο. Φιλοσοφεῖ ἡ σκέψις τοῦ Χριστιανοῦ, ἀλλὰ φιλοσοφεῖ μὲ πίστι **στὸ Χριστό**. Ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ Ἀλήθεια (βλ. Ἰω. 14,6), ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα (βλ. Ἀπ. 1,8· 21,6· 22,13), ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ πᾶν. Γι' αὐτὸ ἓνας ἀγράμματος βοσκός, πού πιστεύει στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, γνωρίζει πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα γνώριζαν ὁ Πλάτων κι ὁ Ἀριστοτέλης κι ὁ Σωκράτης.

Εἶνε γνώσις - φιλοσοφία ὁ Χριστιανισμὸς, εἶνε ἡ ἀληθινὴ φιλοσοφία. Φέρτε μου ἓνα πίνακα νὰ γράψω ἐπάνω μὲ ὄλη μου τὴν ψυχὴ καὶ μὲ ἀκράδαντη πεποίθησι **«Χριστιανισμὸς ἴσον· ἡ ἀληθινὴ φιλοσοφία!»**.

Θυμᾶμαι τὸ 1942, ὅταν τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ βρισκόμουν στὴ Φλώρινα, τὴν ἀκριτικὴ μας πόλι, ὡς ἱεροκήρυκας καὶ κήρυττα στὸν παλαιὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, εἶχα κάνει ἓνα κήρυγμα μὲ τὸ θέμα αὐτό. Καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἓνα λουστράκι, ἓνας νέος πού τότε ἔβαφε παπούτσια στὴν πλατεῖα τῆς πόλεως καὶ κατόπιν ἔγινε μετανάστης κάπου στὴν Ἀμερικὴ, αὐτὸς ὁ νέος ἐνθουσιασμένος ἔγραψε πάνω στὸ κασσέλι του νὰ τὸ βλέπουν καὶ νὰ τὸ διαβάζουν ὅλοι· **«Χριστιανισμὸς = ἡ ἀληθινὴ φιλοσοφία!»**. Λοιπὸν τί τρέχουμε ἄλλοῦ; Αὐτὸ τὸ λουστράκι, πού ἔγραψε αὐτὸ τὸ λόγο, ἔλεγε ἀλήθεια. Δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ἄλλοῦ, οὔτε κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα οὔτε πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα, δὲν ὑπάρχει ἄλλο μεγαλύτερο, ἀνώτερο, ὑψηλότερο, ἰσχυρότερο, ἀγιώτερο, θειότερο ἀπὸ τὸν Χριστό.

Αὐτὸν λοιπόν, τὸν Χριστό, καὶ τὴν ἄχραντη Μητέρα του ὑμνεῖ καὶ ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος. Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς, ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ, ὁμολογοῦμε, διακηρύττουμε καὶ λέμε, ὅτι δὲν θὰ νικήσουν οἱ ῥήτορες, δὲν θὰ νικήσουν οἱ φιλόσοφοι, δὲν θὰ νικήσουν οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεώς μας, ἀλλὰ πάντοτε, διὰ μέσου πάντων τῶν αἰώνων καὶ διὰ μέσου ὄλων τῶν ἐμποδίων, **θὰ νικᾷ καὶ θὰ θριαμβεύῃ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**· ὄν, παιῶδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2076	Δ' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν 16 Μαρτίου 2018 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Καὶ στὸν πόλεμο καὶ στὴν εἰρήνη

«Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια·
χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι» (Ἀκάθ. ὕμν. Ψ5)

Ἔσμα, ἀγαπητοί μου, ἄσμα δηλαδὴ **τραγουδοῦ**, ποῦ ἔψαλαν οἱ πρόγονοί μας, οἱ Χριστιανοὶ τοῦ Βυζαντίου, εἶνε ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος. Περιλαμβάνει ἑκατὸν σαραντατέσσερα (144) «Χαῖρε», μὲ τὰ ὁποῖα **ἐπαναλαμβάνει τὸν χαιρετισμὸ** ποῦ εἶπε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ πρὸς τὴν Θεοτόκο «Χαῖρε, κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ...» (Λουκ. 1,28).

Συνήθως, σὲ ὀλιγόλεπτα κηρύγματα, ἐρμηνεύουμε ἓνα ἢ δύο χαιρετισμοὺς τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου. Σήμερα θὰ προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε μιὰ ἐρμηνεία στὸ «**Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια· χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι**» (Ἀκάθ. ὕμν. Ψ5). Τί σημαίνει αὐτό· Χαῖρε, Παναγία, γιατί μὲ τὴ δική σου βοήθεια ὑψώνονται ἀπὸ μᾶς μνημεῖα νίκης, ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ μας καταπίπτουν νικημένοι.

● Ὁ χαιρετισμὸς αὐτός, ἀγαπητοί μου, μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ ἱστορικὸ ἐκεῖνο γεγονός ποῦ συνέβη στὴν πόλι τῶν ὀνειρῶν μας, τὴν **Κωνσταντινούπολι, τὸ 626 μ.Χ.**

Πᾶνε ἀπὸ τότε αἰῶνες πολλοί. **Ἡ Πόλις μας τὸ ἔτος ἐκεῖνο πολιορκήθηκε** ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Καὶ ἦταν ἀδύνατον οἱ Βυζαντινοὶ πρόγονοί μας νὰ νικήσουν, γιατί ὁ ἔνδοξος τότε αὐτοκράτωρ, ὁ Ἡράκλειος, μὲ τὸ στρατό του ἀπουσίαζε χιλιόμετρα μακριὰ ἀγωνιζόμενος ἐναντίον τῶν Περσῶν. Τότε λοιπὸν οἱ ἄβαιοι ἔκαναν ἐπιδρομὴ, καὶ νομίζοντας πὼς εὐκόλα θὰ νικήσουν ἀποθρασύνθηκαν· ἱταμοί, ὑπερήφανοι καὶ ἐγωισταί, ἔλεγαν στοὺς Βυζαντινοὺς· Δὲν γλυτώνετε, ἀδύνατον νὰ σωθῆτε· μόνο ἂν γίνετε ψάρια καὶ κολυμπήσετε στὸ Βόσπορο ἢ γίνετε πουλιὰ καὶ πετάξετε, τότε μόνο θὰ ζήσετε.

Ἄλλὰ ἔκανε ὁ Θεὸς τὸ θαῦμα καὶ ταπεινώσε τοὺς ὑπερηφάνους. Τὴ νύχτα - τὰ μεσάνυχτα φύσηξε ἄνεμος σφοδρὸς, τὰ πλοῖα τῶν

ἐχθρῶν ἔγιναν συντρίμμια, κι αὐτοὶ τὸ πρῶν διαλύθηκαν· ἔφυγαν ντροπιασμένοι, καὶ ἡ **Βασιλεύουσα ἐλευθερώθηκε**.

Τότε **οἱ Χριστιανοί**, εὐγνωμονώντας τὸν Κύριο καὶ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο γιὰ τὴ σωτηρία, πῆγαν στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν καὶ **δοξολογοῦσαν**. Καὶ τότε γιὰ πρώτη φορὰ ἐψάλη ὁ ὑπέροχος αὐτὸς ὕμνος, τὸ «**Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...**».

● Καὶ δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ μόνη φορὰ. Ἄλλη μιὰ φορὰ, **δευτέρα φορὰ**, ἡ Παναγία ἔδειξε τὴν προστασία της στὸ γένος μας, καὶ τότε ἀκούστηκε πάλι ὁ ὕμνος αὐτός.

Ἦταν τὸ 1821. Τότε οἱ πρόγονοί μας σήκωσαν τὴ σημαία τῆς ἐλευθερίας, εἶπαν «**ἐλευθερία ἢ θάνατος**», καὶ πῆραν μεγάλο θάρρος ἀπὸ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Ὡς ἡμέρα ἐθνεγερασίας ὤρισαν τὴν **25η Μαρτίου 1821**, ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἦταν καὶ τότε μιὰ πολὺ δύσκολη περίοδος. Ὁ Ἰμπραὴμ μὲ τὰ στρατεύματά του κατέκλυσε τὴν Πελοπόννησο καὶ εἶχε πέσει κάποια ἀπογοήτευσις. Τότε ὁ ἀείμνηστος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης πῆγε μόνος σ' ἓνα ἐξωκκλήσι· ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα προσευχόταν μετὰ δακρῶν στὸ Θεὸ καὶ παρακαλοῦσε τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ ἐλπίδα του εἶχε ἀναπτερωθῆ καὶ εἶπε ἐκεῖνο τὸ λόγο· Ἡ Παναγία δὲν εἶνε ὅπως οἱ μεγάλες δυνάμεις ποῦ λησμονοῦν τὴν Ἑλλάδα· ἡ **Παναγία ὑπέγραψε τὴν ἐλευθερία μας**, καὶ δὲν παίρνει πίσω τὴν ὑπογραφή της, θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσί της.

Ἔτσι πῆραν πάλι θάρρος, ἀγωνίστηκαν μέχρι ἐσχάτων, καὶ **ἐλευθέρωσαν τὴ μικρὴ αὐτὴ γωνία τῆς γῆς** ἀπὸ τὸν Τοῦρκο.

● Πρῶτη φορὰ λοιπὸν τὸ 626 μ.Χ., δευτέρα τὸ 1821, ὑπάρχει ὁμως καὶ **τρίτη φορὰ**. Ποιὰ εἶνε ἡ τρίτη· **τὸ 1940**, στὸν ἐλληνοϊταλικὸ πόλεμο.

Θυμάμαι τότε **στην ἐπιστράτευσι** τοῦ '40, ὅτι οἱ μανάδες, καθὼς τὰ παιδιά τους ἔφευγαν γιὰ τὸ μέτωπο, τὰ ἐμπιστεύονταν στὴν Παναγία. Καὶ πολλοὶ μαχηταί μας βεβαίωναν, ὅτι **στὰ βουνὰ** τῆς Βορείου Ἡπείρου εἶδαν τὴν Παναγία νὰ τοὺς σκεπάζη καὶ νὰ τοὺς ἐμψυχώνη.

Ζοῦσαν ἀκόμη μέχρι τὶς ἡμέρες μας **ἀγωνισταὶ τοῦ Ἀλβανικοῦ ἔπους**· γεροντάκια πιά, ποὺ δὲν τοὺς δίνει κανεὶς σημασία καὶ ἡ νεολαία τὰ περιφρονεῖ καὶ τὰ ἐμπαίζει, μιὰ νεολαία ποὺ ξέρει μόνο τὰ κέντρα διασκεδάσεως, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ναὸ κατὰ κανόνα ἀπουσιάζει. Τέτοια ἀνάγωγα παιδιά στὴν Ἀθήνα, ὅταν εἶδαν στὸ δρόμο ἓνα γεροντάκι, τοῦ ἔρριξαν ἓνα κεσὲ μὲ γιαούρτι καὶ τὸν ἔχρισαν. Γιὰ τὴν πρᾶξι τοὺς αὐτὴ ὠδηγήθηκαν στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, καὶ ἐκεῖ οἱ νέοι μας ἔμαθαν, ὅτι ὁ γέρος ἐκεῖνος ἦταν λοχίας στὴ μάχη τῆς Πίνδου καὶ εἶχε τιμηθῆ μὲ ἀριστεῖο ἀνδρείας!

Τέτοιοι ἀγωνισταί, κάθε φορὰ ποὺ κατελάμβαναν μιὰ κορυφή καὶ ἔστηναν τὴν Ἑλληνικὴ **σημαία**, πανηγύριζαν καὶ **ἔψελναν** «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*».

Καὶ σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ πατρίδα μας περνάει ἄλλη δοκιμασία καὶ περιμένει πάλι ἓνα θαῦμα. Γιατὶ πάλι τὰ ἴδια μᾶς κάνουν. **Μᾶς ἐγκατέλειψαν** αὐτοὶ ποὺ ὑπόσχονταν πὼς θὰ μᾶς ἐνισχύσουν, αὐτοὶ ποὺ διακήρυτταν τότε· «Μέχρι τώρα λέγαμε ὅτι οἱ Ἕλληνες πολέμου ἴσως ἦσαν ἡρωες, στὸ ἐξῆς θὰ λέμε ὅτι οἱ ἡρωες πολέμου ἴσως ἦσαν Ἕλληνες». Μᾶς ἐγκατέλειψαν αὐτοί· ἄς μὴ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος.

Καὶ ἡ Παναγία εἶνε παρήγορος ἄγγελος ὄχι μόνο ἐν καιρῷ πολέμου, ἀλλὰ **καὶ σὲ ἄλλες δύσκολες στιγμές**. Εἶνε ἄρρωστο τὸ παιδί, καὶ ἡ μάνα προσεύχεται· Παναγία μου, κάνε το καλά! Ἔμεινε ἡ γυναίκα χήρα καὶ τὸ παιδί ὀρφανό, καὶ αὐτὴν παρακαλοῦν· Παναγία, προστάτεψέ μας! Ταξιδεύει κανεὶς στὴ θάλασσα, ἔπεσε σὲ φουρτούνα καί, Παναγία μου, σῶσε με! φωνάζει. Φοβᾶται στὸ ἀεροπλάνο ἢ στὸ αὐτοκίνητο καί, Παναγία μου! λέει αὐθόρμητα. Φτάνουμε καὶ στὸ τέλος τῆς ζωῆς, καὶ ἐκείνην πάλι καλοῦμε νὰ σταθῆ δίπλα μας.

Τὸ θλιβερὸ εἶνε ὅτι, ὅταν περνᾷ ἡ δυσκολία, λησμονοῦμε τὶς εὐεργεσίες τῆς Παναγίας καὶ δὲν τῆς λέμε οὔτε ἓνα εὐχαριστῶ. Καὶ τὸ ἀξιοθρήνητο εἶνε ὅτι, εἴτε σὲ μιὰ ἀντιξοότητα εἴτε κι ἀπὸ μιὰ ἐπιπολαιότητα καὶ κακὴ συνήθεια, πολλοὶ ἀνοίγουν τὰ ἄθλια στόματά τους καὶ ἀντὶ γιὰ προσευχὲς βγάζουν **ὑβρεὶς καὶ βλαστήμιες**. Τὸ δὲ ἀποκορύφωμα τοῦ πα-

ραλογισμοῦ ποιό εἶνε· ὅτι, ἐνῶ μέσα στοὺς ναοὺς ψάλλουμε «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*» καὶ «*Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε*», ὅταν βγοῦμε ἔξω καὶ μετρήσουμε τὶς βλαστήμιες ποὺ ξεστομίζουν οἱ νεοέλληνες, βλέπουμε ὅτι αὐτὲς εἶνε πολὺ περισσότερες. Φρίκη! Κάποτε στὴν Ἑλλάδα, στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὸν Πόντο, παντοῦ στὰ εὐλογημένα μας μέρη, δὲν ἀκουγόταν βλαστήμια· τώρα τὸ φοβερὸ αὐτὸ ἀμάρτημα ἔχει διαδοθῆ τόσο, ὥστε μολύνει καὶ τὸν ἀέρα ἀκόμη.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξαλειφθῆ, νὰ σβῆσῃ ἡ βλαστήμια, ἂν θέλουμε νὰ ἔχουμε τὴ βοήθεια καὶ τὴν προστασία τῆς Παναγίας. Σὰς ὑπενθυμίζω τί ἔλεγε γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος **Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός**· «*Ἐνας ἄνθρωπος νὰ μὲ ὑβρίσῃ, νὰ φωνεύσῃ τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τὸν ἀδελφόν μου, καὶ ὕστερα τὸ μάτι νὰ μοῦ βγάλῃ, ἔχω χρέος ὡς ἂν Χριστιανὸς νὰ τὸν συγχωρήσω· τὸ δὲ νὰ ὑβρίσῃ τὸν Χριστόν μου καὶ τὴν Παναγίαν μου, δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω*» (βλ. στὰ βιβλία μας Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Ἀθήναι 2013⁹¹, σ. 185 καὶ Ἀντιβλασφημικὸς ἀγών, Ἀθήναι 1989⁹², σ. 82).

Ὁ δὲ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀσθηρότερος ἀπὸ τὸν ἅγιο Κοσμᾶ, ἔλεγε ὅτι δὲν εὐθύνονται μόνο αὐτοὶ ποὺ βλαστημοῦν, ὑπεύθυνοι εἶνε κι αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἀκοῦνε καὶ ἀδιαφοροῦν. Τί θὰ ἔκανες ἂν βλαστημοῦσαν τὴ μάνα σου ἢ κατηγοροῦσαν τὸν πατέρα σου; δὲν θὰ διαμαρτυρόσουν; Ἔτσι συνέβη κάποτε στὴν Καλαμάτα. Βλαστημοῦσε ἓνας, καὶ πὼς τὸν διώρθωσε ὁ ἄλλος· βγαίνει ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καὶ τοῦ λέει· –Γιατὶ βλαστήμησες τὸν πατέρα μου; Ἐννοοῦσε τὸν οὐράνιο Πατέρα (βλ. τὸ περιστατικὸ στὸ βιβλίο μας Ἀντιβλασφημικὸς ἀγών, σσ. 21 καὶ 178-9). Καμμιά γυναίκα, καὶ ἡ πιὸ διεφθαρμένη, δὲν ὑβρίζεται ὅπως ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος. Θεέ μου, πὼς μᾶς ἀνέχεσαι; Γι' αὐτὸ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέει· Ἄκουσες βλαστήμια; μὴ μείνης ἀδιάφορος. Ἐχεις γλώσσα; συμβούλεψε τὸ βλάσφημο. Δὲν σ' ἀκούει; χτύπα τον· χέρι ποὺ θὰ χτυπήσῃ βλάστημο θὰ ἀγιάσῃ (βλ. Ε.Π. Migne 49,32).

Κ' ἐμεῖς λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ βρισκόμαστε κι ἀπὸ μέρα σὲ μέρα δὲν ξέρουμε τί μᾶς ξημερώνει, γιὰ νὰ ἔχουμε πάλι βοηθὸ μας τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ἄς ἀγωνιστοῦμε **νὰ ἀπαλλάξουμε τὸν τόπο μας ἀπὸ τὴ φοβερὴ πληγὴ τῆς βλασφημίας**. Κ' ἔτσι ἡ πατρίδα μας, ὅπως τὸ 626, ὅπως τὸ 1821, ὅπως τὸ 1940, ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλες περιπτώσεις, γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ σωθῆ. Καὶ τότε ὅλα μαζί τὰ στόματα στοὺς ναοὺς νὰ ποῦμε· *Χαῖρε, Παναγία! «Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια· χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι»*· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2078	Ὁ Μέγας Κανὼν Τετάρτη 21 Μαρτίου 2018 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τρόποι ἀφυπνίσεως τοῦ ἀμαρτωλοῦ

«Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει...» (Μ. Καν. κοντάκ.)

Τὰ λόγια αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὕμνους, ποὺ ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ὤρισε νὰ ψάλλεται τὴν περίοδο τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ὁ ὕμνος αὐτὸς εἶνε ἕνα **ἐγερτήριο**, μᾶς καλεῖ ὅλους νὰ ξυπνήσουμε. **Νὰ ξυπνήσουμε ἀπὸ ποιὸν ὕπνο;**

● **Ἐπάρχουν δύο ὕπνοι**: ὁ ἕνας εἶνε ὁ φυσικός, ὁ ἄλλος εἶνε ὁ ὕπνος τῆς ἀμαρτίας.

♦ **Ὁ φυσικὸς ὕπνος** εἶνε ὁ γνωστός, αὐτὸς ποὺ κοιμοῦνται **ὅλοι** οἱ ἄνθρωποι, αὐτὸς ποὺ κοιμόταν καὶ **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**, ἀφοῦ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ προσέλαβε τὴν ἀνθρώπινη φύσι· κοιμήθηκε κάποτε στὸ πλοιάριο στὴ Γεννησαρέτ, καὶ τελευταῖο προσκέφαλό του ἦταν ὁ ἀκάνθινος στέφανος στὸ σταυρό.

Ὁ ὕπνος λοιπὸν εἶνε **ἀκατηγόρητος**, κ' εἶνε **δῶρο** τοῦ Θεοῦ ποὺ τονώνει τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ ὡς τιμωρία θεωροῦμε τὴν **ἀυπνία**, ὡς μία μάστιγα. Στὰ παλιὰ χρόνια μία ποινή ποὺ ἐπέβαλλαν τύραννοι ἦταν ὁ δι' ἀυπνίας θάνατος. Νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν ὕπνο. Νὰ λέμε· «*Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, ... ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς... ὕπνον ἑλαφρόν*» (Ἀπόδειπν.).

♦ Ὑπάρχει ὅμως κὶ ὁ ἄλλος ὕπνος, γιὰ τὸν ὁποῖο παρακαλοῦμε· «*Διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ ὕπνου τῆς ἀμαρτίας...*» (ἔ.ἀ.). **Φύλαξέ μας μὴν πέσουμε στὸν σκοτεινὸ ὕπνο τῆς ἀμαρτίας.** Ποιὸς εἶν' αὐτὸς **ὁ ὕπνος τῆς ἀμαρτίας**; Εἶνε ἡ **ἀναισθησία καὶ ἀδιαφορία** γιὰ τὰ πνευματικὰ ζητήματα.

● Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ὕπνων ὑπάρχουν **ὁμοιότητες**. Θὰ πῶ μία - δύο καὶ παρατηρήστε.

♦ Αὐτὸς ποὺ κοιμάται **δὲν ἔχει αἴσθησι** τί γίνεται γύρω του, ἂν τὸν ἀπειλοῦν ἢ τὸν κλέβουν ἢ ἂν πῆρε φωτιὰ τὸ σπίτι του. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἀμαρτωλό· δὲν ἔχει αἴσθησι τοῦ πνευματικοῦ κινδύνου καί, ἐνῶ αὐτὸς ἀδιαφορεῖ, ὁ σατανᾶς εἰσβάλλει στὴν ψυχὴ καὶ κυριαρχεῖ μὲ κακοὺς λογισμούς. Ὁ νέος π.χ. ποὺ συχνάζει σὲ νυχτερινὰ κέντρα κινδυνεύει, μὰ

δὲν τὸ συνειδητοποιεῖ. Κάποτε στὴ Ῥόδο σ' ἕνα τέτοιο κέντρο πῆραν φωτιὰ καὶ κάηκαν 25-30 ἄτομα, κ' ἔφριξαν ὅλοι. Ὅταν καίγεται τὸ κορμὶ φρίτουμε, ὅταν πυρπολοῦνται ψυχὲς ἀδιαφοροῦμε.

♦ Αὐτὸς ποὺ κοιμάται **βλέπει ὄνειρα**, ὁ πεινασμένος βλέπει καρβέλια· ὅταν ξυπνάει προσγειώνεται στὴν πραγματικότητα. Ἔτσι κὶ ὁ ἀμαρτωλὸς ζῆ σὲ μιὰ ἀπάτη. «*Πάντα ὀνειρῶν ἀπατηλότερα*», ψάλλουμε (Νεκρ. ἀκ.). Ὅσο διαρκεῖ ἕνα ὄνειρο διαρκεῖ καὶ ἡ παροῦσα ζωὴ.

Ἔτσι ζῆ ὁ ἄνθρωπος, κ' **εἶνε ἀνάγκη νὰ ξυπνήσῃ**. Μοῦ ἔλεγε ἕνας γέροντας στὸ χωριό μου, ποὺ ἔκανε στρατιώτης στὴ Μικρὰ Ἀσία, ὅτι κάπου νύχτωσαν καὶ κουρασμένος αὐτὸς ἔπεσε στὰ σκοτεινὰ νὰ κοιμηθῆ. Τὸ πρῶν τί νὰ δῆ, ποῦ εἶχε κοιμηθῆ· στὴν ἄκρη ἑνὸς βράχου, κὶ ἀπὸ κάτω ἦταν γκρεμός· λίγο νὰ μετεκινεῖτο, θὰ ἔπεφτε! Εἶνε μιὰ εἰκόνα ποὺ δείχνει τὴν κατάσταση μας· κοιμόμαστε στὴν ἄκρη ἑνὸς γκρεμοῦ· λίγο νὰ γείρουμε, πέσαμε στὴν ἄβυσσος, στὴν κόλασι. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει ἀπόψε· «*Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν*» (Μ. Καν. κοντάκ.).

● Εἶνε ἀνάγκη νὰ ξυπνήσουμε. Ὑπάρχει τρόπος; Ἔχει ὁ Θεὸς τρόπους. Θὰ σᾶς πῶ **3 - 4 παραδείγματα, πῶς ξυπνάει ὁ Θεὸς τὸν ἀμαρτωλό**.

♦ Πρῶτον **ὁ Πέτρος**. Μεγάλῃ ἡ ἀμαρτία του, ἀρνήθηκε τὸ Χριστὸ μπροστὰ σὲ μιὰ ὑπηρέτρια· «*Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον*» (Ματθ. 26,74). Ἐκεῖ ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ δίκη, ξαφνικὰ ξυπνάει. Ποιὸς τὸν ξύπνησε; **Τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ**. Μόλις τ' ἄκουσε, ξύπνησε ἢ συνείδησί του καὶ «*ἐξελεθῶν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς*» (ἔ.ἀ. 26,75). Βλέπετε; Κ' ἕνα πουλι ἀκόμα σοῦ λέει· Ἀμαρτωλέ, ξύπνα!

♦ Μετὰ ἔχουμε τὸν **Παῦλο**. Ἀμαρτωλὸς καὶ αὐτός, διώκτης· ἤθελε νὰ σβήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Κοιμόταν κὶ αὐτὸς τὸν ζοφερὸ ὕπνο τῆς ἀμαρτίας. Ποιὸς τὸν ξύπνησε; Καθὼς πῆ-

γαινε πρὸς τὴ Δαμασκό, ἄστραψε καὶ βρόντησε κι ἄκουσε τὴ **φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου** «*Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν*», εἶνε σκληρὸ νὰ δίνης κλωτσιές στὰ καρφιά (Πράξ. 26,14). Ἀπὸ τότε μετανόησε. Ὁ Πέτρος ξύπνησε ἀπὸ τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ, ὁ Παῦλος ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου.

♦ Ἕνας ἄλλος, βασιλιάς αὐτός, ὁ **Δαυῖδ**, διέπραξε δύο μεγάλα ἁμαρτήματα, μοιχεία καὶ φόνο, κι ὅμως κοιμόταν ἀδιάφορος στὰ ἀνάκτορα. Ποιὸς τὸν ξύπνησε; **Τὸ κήρυγμα τοῦ Νάθαν** πού τὸν ἤλεγξε, καὶ τότε ὁ Δαυῖδ μετανόησε, ἔκλαψε καὶ συνέθεσε τὸν πεντηκοστὸ ψαλμὸ, τὸ «*Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...*» (Ψαλμ. 50,3), πού ψάλλουμε στὴν ἐκκλησία.

♦ Ξύπνησε καὶ κάποιος ἄλλος, μεγάλος ἁμαρτωλός, ὁ **ἱερὸς Αὐγουστίνος**. Ἡ ἁγία του μητέρα ἔκλαιγε μπροστὰ σ' ἕναν ἐπίσκοπο, κ' ἐκεῖνος τῆς εἶπε· –Μὴν κλαῖς· παιδί, πού ἡ μάνα του χύνει τόσα δάκρυα, δὲν θὰ χαθῆ. Καὶ πράγματι ὁ Αὐγουστίνος ξύπνησε. Πῶς; Μιὰ μέρα ἄκουσε οὐράνια φωνὴ νὰ τοῦ λέη «Πάρε καὶ διάβασε». Ἀνοίγει τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ καὶ διαβάζει· «*Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀπωθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. ...μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις...*» (Ῥωμ. 13,12-13). Ξύπνησε ἀπὸ τὴν **ἁγία Γραφή**· γιατί φτάνει καὶ ἕνα χωρίο τῆς νὰ ξυπνήσῃ τὸν ἁμαρτωλό.

Ξυπνοῦν οἱ ἄνθρωποι, μύρια μέσα χρησιμοποιοῖ ὁ Θεός. Κι ὅταν δὲν ξυπνᾶμε μὲ τὰ ἥπια μέσα, χρησιμοποιοῖ ἄλλο τρόπο, τὴν **παιδαγωγικὴ ράβδο**, τὸ **μαστίγιό τῶν θλίψεων**. Μοῦ ἔλεγε ἕνας ἀστουφύλακας, ὅτι σ' ἕνα προάστιο τῶν Ἀθηνῶν ἔπιασε φωτιά, καιγόταν ἕνα σπίτι ξύλινο, καὶ μέσα κάποιος κοιμόταν βαθεία, ζαλισμένος ἀπ' τὸν καπνό. Πῶς τὸν ξύπνησε; Μὲ μπάτσους, χαστούκια. Καὶ στὰ νοσοκομεῖα μετὰ ἀπὸ ἐγχείρησι ὁ χειροῦργος μπασιζέει τὸν χειρουργημένο νὰ τὸν ξυπνήσῃ ἀπὸ τὴ νάρκωσι, νὰ συνέλθῃ. Ἔτσι κι ὁ καλὸς Πατέρας μας μᾶς δίνει μπάτσους, νὰ ξυπνήσουμε. Ποιοὶ εἶνε οἱ μπάτσοι; Ἡ **ἀσθένεια** λ.χ.. Ὅταν ἤμουν στὴν Ἀθήνα μὲ ζήτησε νὰ ἐξομολογηθῆ σὲ νοσοκομεῖο ἕνας γέροντας στρατηγὸς 90 χρονῶν μὲ ἀριστεῖα ἀνδρείας. Μόλις μὲ εἶδε λέει· –Ποιὸ τὸ ὄφελος ἀπὸ τὰ γαλόνια καὶ τ' ἀστέρια μου; Πεθαίνω ἁμαρτωλός· 70 χρόνια ἔχω νὰ μετανοήσω καὶ νὰ κλάψω. Δὲ μ' ἄφησε ὁ στρατός, οἱ πόλεμοι, οἱ περιπέτειες. Τώρα ζητῶ συγγνώμη ἀπ' τὸ Θεό – καὶ τὸ δάκρυ του κορόμηλο. Εἶχε καρκίνο καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο πέθανε. Τὸν ξύπνησε ἡ ἀσθένεια.

Ἦ Θεέ μου, πόσο μᾶς εὐεργετεῖς ἐμᾶς τοὺς ὑπερήφανους ἀνθρώπους μὲ τὸ **μαστίγιό τῶν**

θλίψεων! «*Ἐν ἡμέρα θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου*» (Ψαλμ. 85,7).

Εἶχα διαβάσει σὲ διήγημα, ὅτι ἕνας πατέρας νύχτωσε τὸ χειμῶνα **στις Ἄλπεις** μὲ τὰ δύο ἀγοράκια του, ἐνῶ τὸ χωριὸ ἀπέιχε ἀκόμα. Βαδίστε, παιδιά, ἔλεγε, μὴ μᾶς πιάσῃ τὸ χιόνι. Ἐκεῖνα κουρασμένα κάθισαν κάτω νὰ κοιμηθοῦν. Τότε ἐκεῖνος, ξέροντας ὅτι ἂν κοιμηθοῦν στὸ χιόνι θὰ πεθάνουν, ἔκοψε μιὰ κλάρα καὶ μ' αὐτὴν τὰ χτυποῦσε συνεχῶς· ἔτσι ἔφτασαν σῶοι στὸ χωριό. Παράδειγμα εἶνε. Ἔτσι κάνει καὶ σ' ἐμᾶς ὁ Θεός· μᾶς χτυπάει, γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ σκοπὸ μας. Καὶ πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὶς δοκιμασίες, μὲ τὶς ὁποῖες μᾶς καλεῖ σὲ μετάνοια καὶ ἐπιστροφὴ κοντὰ του.

Καὶ τὰ φτωχὰ τοῦτα λόγια, ἀγαπητοί μου, **πρόσκλησι σὲ μετάνοια** εἶνε. Ὑπάρχουν ἀκόμη πολλοὶ πού δὲν πλησίασαν τὸ ἱερὸ ἐξομολογητήριο. Ἄς ξυπνήσουμε κι ἂς ἀφυπνίσουμε ὅσους κοιμοῦνται ἀκόμη τὸν θανατηφόρο ὕπνο.

Ξύπνα, κόσμε! πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς τοῦ Ὑψίστου, καὶ σὺ Αὐγουστίνε ἐπίσκοπε. «*Τὸ τέλος ἐγγίζει*». Ποιὸς ξέρει ἂν τὸ ἔτος αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ τελευταῖο τῆς ζωῆς μας;

Ξύπνα καὶ σύ, Ἑλλάδα! πού κοιμᾶσαι, ἐνῶ ὁ Τοῦρκος ἐτοιμάζει πάλι μάχαιρα τοῦ Κεμάλ. Ξύπνα Ἑλλάδα! κλείσε τὰ κέντρα καὶ τὰ χαρτοπαίγνια. Βρισκόμαστε σὲ παραμονὲς ἐξελίξεων. Κινδυνεύουμε ὅσο ποτέ ἄλλοτε.

Μερικοὶ δὲν αἰσθάνονται τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου, ζοῦν ἀμετανόητοι, γελοῦν καὶ γλεντοῦν. Τί ἔχω νὰ πῶ γι' αὐτούς; Ὑπάρχει ὕπνος ἀπ' τὸν ὁποῖο ξυπνᾶς, ἀλλὰ ὑπάρχει κ' ἕνας ὕπνος πού ὁ ἄνθρωπος δὲν ξυπνάει· εἶνε μιὰ ἀσθένεια πού προκαλεῖται ἀπὸ τὸ τσίμπημα ἐντόμου, τῆς **μύγας τσε-τσέ**. Ἄμα σὲ τσιμπήσῃ αὐτὴ, σὲ πιάνει ὕπνος, καὶ σὲ λίγο πεθαίνεις. Ἔτσι λοιπὸν ὑπάρχει κι ὁ θανατηφόρος ὕπνος πού φέρνει **ἡ ἁμαρτία**. Γι' αὐτὸ προσευχόμαστε· «*Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, Χριστέ ὁ Θεός, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον*» (Ψαλμ. 12,4 καὶ Μέγ. Ἀπόδ.). Μὴν κλείσουν τὰ μάτια, **ἄγρυπνοι νὰ εἴμαστε!**

Καὶ **μιὰ ψυχὴ** ἀπόψε νὰ ξυπνήσῃ, νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ νὰ πῆ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42), ἐγὼ τὸ μισθὸ μου τὸν πῆρα, θὰ εὐχαριστήσω τὸν Κύριό μου. Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι τὰ λόγια μου θὰ ἔχουν ἀπήχησι στὴν καρδιά σας, καὶ τὸ ἔτος αὐτὸ θὰ εἶνε ἔτος ἀφυπνίσεως, μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς στὸν Κύριο, ἵνα πάντες ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζωμεν Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2079	Ἀκάθιστος Ὕμνος Παρασκευὴ 23 Μαρτίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ γένος μας ἀνέκαθεν τιμᾷ τὴν παρθενία

«Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας» (Ἀκάθ. ὕμν. Τ1α')

Ο κόσμος, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε δημιουργημα τύχης· δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ ἐκ τοῦ μηδενός, αὐτὴ εἶνε ἡ διδασκαλία τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Καὶ κορυφὴ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου εἶνε ὁ **ἄνθρωπος**.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ πάνω στὸ φλοιὸ τῆς γῆς ἐμφανίστηκε ὁ ἄνθρωπος μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων ἐζησαν - ζοῦν - θὰ ζήσουν δισεκατομμύρια **γυναῖκες**. Ἀπ' ὅλες αὐτὲς διακρίθηκαν καὶ θὰ διακριθοῦν ὠρισμένες εἴτε γιὰ προσωπικὰ φυσικὰ χαρίσματα (ὀμορφιά, εὐφυΐα κ.τ.λ.), εἴτε ὡς συγγενεῖς μεγάλων ἀνδρῶν.

Ἄλλ' ἐὰν ρωτήσετε, ποιά ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν εἶνε ἡ ἀνώτερη ἀπ' ὅλες, ἡ βασιλίσα τοῦ γυναικείου κόσμου, καὶ ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε, καὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ θὰ φωνάξουν, ὅτι ἐκείνη ποὺ ἀνῆλθε σὲ «*ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς*», ὅπως λέει ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος (Α3), εἶνε ἡ ταπεινὴ κόρη τῆς Ναζαρέτ, **ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος**.

Δικαίως καὶ πρεπόντως τὴν ἐγκωμιάζει ἡ Ἐκκλησία μας, τὴν ἐγκωμιάζουν ποιηταὶ καὶ ῥήτορες. Καὶ μία ἄριστη συλλογὴ - **ἀνθοδέσμη ὠραιότατων ἐγκωμίων** εἶνε ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος, ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνει ἑκατὸν σαραντατέσσερις (144) φορές τὸ πρῶτο «*Χαῖρε*» ποὺ ἀκούστηκε πρὸς αὐτὴν στὴ Ναζαρέτ (Λουκ. 1,28).

Τὴν ἐγκωμιάζει ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος; Ὁ ἄμαρτωλὸς κόσμος τῶν ραδιοφῶνων καὶ τῆς τηλεοράσεως, ὁ κόσμος τῆς διαφθορᾶς, τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας, ἐγκωμιάζει τὴν **φυσικὴ ὀμορφιὰ τῆς γυναίκας**. Τέτοιο κάλλος ἐγκωμιάζει καὶ ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος; Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ Παρθένος Μαρία εἶχε καὶ κάλλος φυσικό. Ἀλλὰ ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος δὲν ἐγκωμιάζει αὐτό. Τὸ κάλλος τὸ φυσικό, ὅσο καὶ ἂν λάμπη καὶ ἂν σαγηνεύη καὶ ἂν καίη καὶ πυρπολῆ, τὸ κάλλος αὐτὸ ποὺ εἶνε πηγὴ δαιμονισμοῦ ἐὰν κατοικήσῃ σὲ γυναῖκα διεφθαρμένη, τὸ κάλλος αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ἀντικείμενο θαυμασμοῦ τοῦ ἐμ-

πνευσμένου ἀνωνύμου ποιητοῦ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου. Τὸ φυσικὸ κάλλος, ἡ ὀμορφιὰ αὐτῆ τῶν γυναικῶν, εἶνε ἄνθος ποὺ μαραίνεται. Πηγαίνετε στὰ νεκροταφεῖα καὶ δεῖτε ἐκεῖ «*ποῦ τὸ κάλλος τοῦ σώματος;*» (Ἀκολ. νεκρώσ., εἰς τὸν ἄσπ.).

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὸ κάλλος τὸ φυσικὸ ὑπάρχει ἓνα ἄλλο κάλλος, αἰώνιο καὶ ἀθάνατο. Τὸ κάλλος αὐτὸ εἶνε «*ῥόδον τὸ ἀμάραντον*» (Καν. Ἀκαθ. α'3), θησαυρὸς ἀτίμητος, πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς θησαυρούς. Πρόκειται γιὰ τὴν **ἀρετὴ**. «*Πᾶς ὁ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος*», ὅπως ἔλεγαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι (Πλάτ., Νόμ. 5,728Α· Μιχ. Ἱατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 70). Τὸ ἄφθαρτο αὐτὸ καὶ αἰώνιο κάλλος, ὁ ἀστήρ ὁ ἄδυτος, ἡ ἀρετὴ, εἶνε **ἡ καλωσύνη, ἡ ἀγιότης**. Τῆς δὲ ἀρετῆς δοχεῖο ἔκτακτο καὶ μοναδικὸ ὑπῆρξε ἡ Θεοτόκος.

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἂν καὶ φαίνεται μονοειδές, ἐν τούτοις διαθλάται σὲ πολλὰ χρώματα, ὅπως βλέπουμε καὶ στὸ ὠραῖο φαινόμενο τοῦ οὐρανοῦ τόξου· ὅπως λοιπὸν τὸ φῶς ὅταν διαθλάται ἀναλύεται, ὅπως λένε οἱ φυσικοὶ, στὰ διάφορα χρώματα τῆς ἴριδος, ἔτσι κάπως καὶ ἡ ἀγιότης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου διαθλάται σὲ πολλὰ ἔξοχα χρώματα κάθε **ἀρετῆς**.

● Τί πρῶτο καὶ τί δεύτερο τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ ἐγκωμιάσουμε; Ὑπῆρξε **τὸ ὑπόδειγμα τῶν γυναικῶν σὲ ὅλες τὶς ἀρετές**.

✓ Ὑπῆρξε **ὑπόδειγμα προσευχῆς καὶ μελέτης**. Γυναῖκες! ὅσες δὲν διαβάζετε τὴν ἁγία Γραφή καὶ δὲν προσεύχεσθε γιὰ τὰ παιδιὰ σας, ἐλεγχθῆτε ἀπὸ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ποὺ προσευχόταν καὶ ἐντροφεοῦσε στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

✓ Ὑπῆρξε **ὑπόδειγμα πραότητος καὶ ὑπομονῆς**. Γυναῖκες! ὅσες ἀπὸ σᾶς δαιμονίζεστε ἀπὸ θυμὸ καὶ ὀργή, ἀτενίστε στὸ ὑπόδειγμα τῆς ὑπομονῆς καὶ πραότητος. Τίποτε ἄλλο δὲν ἠρεμεῖ τὸν ἄντρα ὅσο ἡ πραότητα τῆς συζύγου του ποὺ λάμπει στὸν καθημερινὸ της βίο.

✓ Ὑπῆρξε **ὑπόδειγμα ἐργατικότητος**. Δὲν ἦταν ἀκαμάτρα, ὅπως οἱ γυναῖκες τῶν σημερινῶν

μεγαλουπόλεων που δὲν ξέρουν ἀπὸ δουλειά· ἦταν σὰν τὶς ἐπαρχιώτισσες, που μὲ τὸν κόπο καὶ τὴν ἀξιωσύνη τους τρέφουν ὄλους. Τὰ χέρια τῆς εὐωδίαζαν ἄρωμα ἀγγέλων. Ἀπὸ τὰ δάκτυλά τῆς ἦταν φτιαγμένα στὸν ἀργαλειὸ καὶ τὰ ἀπέριττα ροῦχα που φοροῦσε ὁ Χριστὸς μας.

✓ Ἡ Παναγία ὑπῆρξε ἰδίως ὑπόδειγμα **ταπεινώσεως**, ὑπερτάτης ταπεινώσεως. Αὐτή, που ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ μας, δὲν καυχῆθηκε ποτέ γι' αὐτό, ἀλλὰ ἔμενε στὴν ἀφάνεια καὶ τὴν ἡσυχία.

✓ Τέλος, κοντὰ σ' αὐτὲς τὶς ἀρετὲς που κομοῦν τὸ φωτοστέφανο τῆς δόξης τῆς, ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ὑπῆρξε καὶ **τὸ ὑπόδειγμα τῆς παρθενίας**. Ἐδῶ θὰ ἐπιμείνω· καὶ ὑπογραμμίζω τὶς λέξεις αὐτές, διότι κατ' ἐξοχὴν αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρετὴ που λείπει σήμερα.

Παρθενία. Τί παρθενία; **Σώματος καὶ ψυχῆς.** Ἡ παρθενία τοῦ σώματος δὲν εἶνε τόσο δύσκολη· πῶς δύσκολο εἶνε νὰ παρθενεύῃ ἡ ψυχὴ. Ποιὸ τὸ ὄφελος νὰ 'νε καθαρὸ καὶ ἀμόλυντο τὸ σῶμα, ἢ δὲ ψυχὴ μέσα νὰ εἶνε ἀκάθαρτη ἀπὸ ῥύπους αἰσχυρῶν ἐπιθυμιῶν; Ὁ Κύριος εἶπε, ὅτι καὶ ἓνα βλέμμα ἀμαρτωλὸ προκαλεῖ πορνεία καὶ μοιχεία (βλ. Ματθ. 5,28)· ζητάει καθαρότητα βλέμματος, καθαρότητα καρδιᾶς, νὰ 'νε ἀπηλλαγμένη ἡ διάνοια ἀπὸ βέβηλες σκέψεις. Ἡ Παναγία, παρθένος στὸ σῶμα καὶ παρθένος στὴν ψυχὴ, εἶχε κρυστάλλινη τὴν παρθενία. Παρθένος πρὸ τοῦ τόκου, παρθένος κατὰ τὸν τόκον, παρθένος μετὰ τὸν τόκον· εἶνε ἡ μόνη που τῆς ἀνήκει ὁ τίτλος «**Ἀειπάρθετος**».

Μὲ δέος καὶ θαυμασμὸ στέκεται μπροστά τῆς ὁ ὕμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ λέει· «*Τί σε καλέσωμεν*», πῶς νὰ σὲ ὀνομάσουμε, Παναγία Παρθένη; «*Οὐρανόν; ὅτι ἀνέτειλες τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης*». Νὰ σὲ ὀνομάσουμε «*Παράδεισον; ὅτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας*». Νὰ σὲ ὀνομάσουμε «**Παρθένον**; ὅτι ἔμεινας ἀφθορος». Νὰ σὲ ὀνομάσουμε «*Ἀγνὴν Μητέρα*; Ὅτι ἔσχεσαι σαῖς ἀγίαις ἀγκάλαις Υἱὸν τὸν πάντων Θεόν», τὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν (Α' Ὁρα). Ὅ,τι καὶ νὰ ποῦμε, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξυμνήσουμε τὸ μεγαλεῖο τῆς Θεοτόκου.

* * *

Θέλω, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ ὄλων καὶ πρὸ παντὸς **τῶν γυναικῶν** στὸ μεγάλο θέμα τῆς παρθενίας.

Ἡ παρθενία, τὸ στέμμα τῆς Θεοτόκου, ἦταν εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντοτε **τὸ καύχημα τοῦ γυναικείου φύλου**. Εἶνε δὲ καὶ ἡ **ἀρετὴ ἐκείνη που ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἐθαύμαζε τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων**. Θέλετε ἀποδείξετε;

✓ Ἡ πρώτη ἀπόδειξις βρίσκεται στὴν Ἀθήνα,

που τὴν ἐπισκέπτονται τόσο ξένοι. Γιατί ἔρχονται ἐκεῖ ἀπ' τὰ πέρατα τοῦ κόσμου; Ἀνεβαίνουν στὴν Ἀκρόπολι νὰ δοῦν τὸν **Παρθενῶνα**, τὸ μνημεῖο πρὸς τιμὴν τῆς παρθενίας. Μὰ ἂν δὲν τιμᾶται ἡ παρθενία, τότε νὰ τὸ γκρεμίσουμε!

✓ Ἀπόδειξις τῆς τιμῆς πρὸς τὴν παρθενία εἶνε ἀκόμα ὁ ἄλλος Παρθενῶν, ὁ ἀνώτερος τοῦ πρώτου, κι αὐτὸς εἶνε ὁ **Ἀκάθιστος ὕμνος**. Ἐὰν ἄλλοι θαυμάζουν τὸν Παρθενῶνα, ἐγὼ θαυμάζω τὸν ποιητικὸ αὐτὸν Παρθενῶνα, που ἔφτιαξε ἡ ἐμπνευσμένη ποιήσις τοῦ Βυζαντίου.

✓ Ἀπόδειξις τῆς τιμῆς πρὸς τὴν παρθενία εἶνε ἀκόμη **τὰ δημοτικὰ τραγούδια**, που ἀντηχοῦσαν στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια ὑμνῶντας τὴν τιμὴ τῆς κόρης τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας.

✓ Κι ἂν αὐτὰ δὲν σᾶς ἔπεισαν, κάνετε μία ἐπίσκεψι – ποῦ; στὰ βράχια τῆς **Ἀραπίτσας**, ἔξω ἀπ' τὴ Νάουσα. Μ' ἀξίωσε ὁ Θεὸς ὅταν ἤμουν ἱεροκήρυκας Βεροίας & Ναούσης νὰ ψάλω τρισάγιο μετὰ δακρύων ἐκεῖ, που δέκα, εἴκοσι, τριάντα, ἑκατὸ κοπέλλες, ἀγνὰ ῥόδα, προτίμησαν νὰ πέσουν στὸ βάραθρο, γιὰ νὰ κρατήσουν τὴν τιμὴ τους ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν Τούρκων. Κάνετε μιὰ ἐπίσκεψι καὶ στὸ **Ζάλογγο**, ἐκεῖ που γιὰ τὸν ἴδιο λόγο θυσιάστηκαν χορεύοντας οἱ Σουλιώτισσες. Αὐτὴ ἦταν τότε ἡ Ἑλλάδα!

Τώρα; ὦ, θὰ γίνω πικρὸς, θὰ γίνω κακός! Μὰ πρέπει νὰ γίνω. Γιατὶ στὰ χρόνια μας τὸ γένος μας ἔπαψε νὰ ψάλλῃ τὸ μεγαλεῖο τῆς παρθενίας· τὰ τραγούδια που μεταδίδουν οἱ σταθμοὶ ἐξυμνοῦν τὸν αἰσχυρὸ ἔρωτα, τὴ μοιχεία, τὴν πορνεία, τὰ ἐπαίσχυντα πάθη.

Ἄλλαξε ὁ κόσμος· κακὸς ἄνεμος πνέει, που ἔρχεται ἀπὸ τὴ Δύσι νὰ κάψῃ σὰν λίβας τὰ ἄνθη που εἶχαμε στὸ περιβόλι μας. Καὶ ἤδη τὰ μάρανε, καὶ πρέπει νὰ κλάψουμε. Δὲν πιστεύουν πιά οἱ Ἑλληνίδες στὴν παρθενία. Μιὰ καθηγήτρια κλαίγοντας μοῦ ἔλεγε, ὅτι στὸ γυμνάσιο σηκώθησαν ὄλες καὶ φώναζαν, ὅτι ἡ παρθενία εἶνε πιά ξεπερασμένη! Κι ἀπὸ φοιτητικὰ στόματα ἀκούγεται τὸ βραχνὸ σύνθημα «**Κάτω ἡ παρθενία**». Δηλαδή, Σόδομα καὶ Γόμορρα. Φοβᾶμαι μήπως κανένας σεισμὸς θάψῃ αὐτὴ τὴ σαπίλα.

Γυναῖκες πιστές, **κλειστε τ' αὐτιά σας!** Εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων θὰ μείνουμε Χριστιανοί, **θὰ τιμοῦμε «τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας»** (τέλος ἀκολ. Χαίρετ.). Ὅχι νὰ τὸ λέμε μόνο στὴν ἐκκλησιὰ σὰν τραγούδι, ἀλλὰ «*τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας*» καὶ στὸ ναό, καὶ στὸ σπίτι, παντοῦ· ὥστε ἀπὸ τὴ Μακεδονία καὶ τὴ Φλώρινα, νὰ εὐωδιάσῃ ἡ παρθενία. Καὶ τότε νὰ λέμε πραγματικὰ στὴν Παναγία· «*Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας*· *χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας*» (Ἀκάθ. ὕμν. Τ1)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**